

Bilag C.

SAGFØRERRAADET.

København, den 27. Oktober 1928.

Til Justitsministeriet.

Efter at Sagførerraadet med Skrivelse af 3. Marts 1927 havde tilstillet Justitsministeriet en paa et Sagførermøde i København vedtagen Beslutning angaaende Sagførernes Adgang til at give Møde ved mundtlig Domsforhandling for Højesteret — jfr. om nævnte Beslutning det vedlagte Referat af Mødet, Side 7, og om den deri omhandlede Betænkning det ligeledes vedlagte Sagførerblad Nr. 9. 1926, Side 77 ff., særlig Side 80, Spalte 2 nederst —, har dette Spørgsmaals Behandling i Folketinget i Rigsdagssamlingen 1927—28, særlig den af et af Folketinget nedsat Udvalg afgivne Betænkning og de deri indeholdte Forslag til Ændring af den bestaaende Ordning, foranlediget Sagførerraadet til en Overvejelse af Spørgsmaalet. Man har indhentet Udtalelser fra Sagførerkredsens Bestyrelser, og Sagen har derefter været behandlet paa Møder i Sagførerraadet, hvor det er vedtaget overfor Justitsministeriet at udtale følgende, med Anmodning til Ministeriet om at gøre det i den indeværende Rigsdagssamling af Folketinget nedsatte Udvalg bekendt hermed.

Der har indenfor Raadet været Enighed om, at Spørgsmaalet om Adgangen til at give Møde ved Domsforhandling for de forskellige Domstole maa løses ud fra en Overvejelse af, hvad Retsplejens Tarv kræver, og at Hensyn til Sagførernes — eller Grupper af disse — særlige Interesser kun kan komme i Betragtning i anden Række, nemlig ved Valget imellem to eller flere Muligheder i Tilfælde, hvor Hensynet til Retsplejens Tarv ikke medfører, at en enkelt bestemt af saadanne Muligheder maa foretrækkes.

Det nævnte Synspunkt har været fastholdt ved Raadets Behandling af Sagen, men det er skønnet ufornuødent nedenfor at gaa nærmere ind paa Begrundelserne for de forskellige Meninger, som er blevet fremført; at referere disse har man fundet tilstrækkeligt.

Ved Behandling af det Spørgsmaal, som naturligt er det første, der frembyder sig til Overvejelse, nemlig om der er nogen Trang til at ændre de gældende Regler om Sagførernes Adgang til at give Møde ved Domsforhandling ved Højesteret, har Meningerne indenfor Raadet været delte. Forskellen i Opfattelsen staaer i Forbindelse med en Forskel i Bedømmelsen af den Stilling, som Højesteret indtager indenfor Retsplejeordningen. Et Flertal af Raadets Medlemmer mener, at efter at Retsplejeloven i 1919 indførte mundtlig Domsforhandling for Landsretterne, er der ikke længere en saadan Væsensforskel mellem Domsforhandlingen for Landsret og Domsforhandlingen for Højesteret, at Sagførelsen for Højesteret i og for sig stiller andre Krav til Sagføreren end Sagførelsen for Landsret. Dog har intet af Raadets Medlemmer sluttet sig til den Opfattelse, at de nugældende Regler bør ændres saaledes, at alle særlige Betingelser for Adgangen til at møde ved Domsforhandling for Højesteret ophæves, saa at Mødet for Højesteret staaer aabent for enhver Sagfører, som er mødeberettiget for Landsret. Af de Medlemmer af Raadet — 8 af 13 Medlemmer — som er af den Opfattelse, at Betingelserne for at kunne møde for Højesteret i og for sig bør være de samme som for at kunne møde for Landsret, var 4 stemt for en Ændring, hvorved Prøven for Højesteret afskaffes og Adgangen til Møde for Højesteret betinges af, at den paagældende opfylder de i Loven foreskrevne Eksamenskrav og i et vist Antal Aar har virket som Sagfører ved Landsret (eventuelt saaledes,